

Zawiadomienie o wszczęciu procedury badania dotyczącej przeszkód w handlu w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 3286/94, polegających na nałożonych środkach i praktykach stosowanych przez Indie, wpływających na handel winem i spirytusowymi

(2005/C 228/03)

W dniu 20 lipca 2005 r. Komisja otrzymała skargę na podstawie art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 3286/94⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem”).

1. Skarżący

Skarga została złożona wspólnie przez CEEV (Comité européen des entreprises vins) i CEPS (Confédération européenne des producteurs de spiritueux/The European Spirits Organisation).

CEPS jest organem reprezentującym w UE producentów napojów spirytusowych. Wśród jego członków znajduje się 38 krajowych stowarzyszeń, które reprezentują przemysł w 21 Państwach Członkowskich UE. CEEV jest organem reprezentującym w UE krajowe stowarzyszenia handlowe Państw Członkowskich WE, które występują w imieniu przemysłu i/lub handlu winem, winem aromatyzowanym, winem musującym, winem likierowym i innymi produktami z winorośli. Wśród jego członków znajduje się 12 stowarzyszeń krajowych oraz Szwajcaria.

CEEV i CEPS są stowarzyszeniami działającym w imieniu jednego lub większej liczby przedsiębiorstw wspólnotowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 2 ust. 6 rozporządzenia.

2. Produkt

Do produktów, na które mają wpływ omawiane środki wprowadzone przez Indie należą wina, wermuty, wina aromatyzowane i napoje spirytusowe sklasyfikowane w ramach pozycji 2204, 2205, 2206 i 2208. Należą do nich niemusujące i musujące wina, wermuty i inne wina wzmocnione, takie jak port i sherry oraz napoje spirytusowe destylowane z surowców pochodzenia rolniczego, takie jak brandy, whisky, gin, wódka, rum i likiery.

Badanie, które Komisja wszczyna, może jednak objąć także inne produkty, w szczególności jeżeli zainteresowane strony zgłaszające się w terminie, o którym mowa poniżej (zob. Sekcja 8) mogą wykazać, że na produkty takie mają wpływ zarzucane praktyki.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiające procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 71). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem WE nr 365/95 (Dz.U. L 41 z 23.2.1995, str. 3).

3. Przedmiot

Skarga dotyczy trzech oddzielnych aspektów indyjskich przepisów prawnych dotyczących importowanych win i napojów spirytusowych.

a) Dodatkowe cło

Zgodnie z indyjskim systemem prawnym, jurysdykcję nad pobieraniem podatku akcyzowego od napojów alkoholowych sprawuje 26 indyjskich rządów stanowych. Podatek akcyzowy jest z zasady pobierany tylko od produktów, które zostały wyprodukowane w Indiach. Podatek akcyzowy nie jest zatem pobierany od przywozu butelkowanych win i napojów spirytusowych. Opodatkowana jest wyłącznie produkcja krajowa oraz hurtowy przywóz butelkowany w Indiach (stawki podatku 26 indyjskich rządów stanowych znacznie się różnią).

W tym kontekście w dniu 1 kwietnia 2001 r. Indie wprowadziły na mocy notyfikacji nr 37/2001 w Sekcji 3 Ustawy o taryfie celnej federalne dodatkowe cło na importowane wina i napoje spirytusowe w celu zrekompensowania zapłaconych lub należnych na poziomie stanów podatków akcyzowych nakładanych na produkty produkowane w kraju. Zgodnie z Sekcją 3 Ustawy, federalne dodatkowe cło powinno być „równe” podatkowi akcyzowemu pobieranemu od produktów krajowych. Dodatkowe cło jest naliczane na zasadzie *ad valorem* przy zastosowaniu określonych stawek. Zgodnie z notyfikacją celną nr 32/2003 z dnia 1 marca 2003 r. obecne stawki dodatkowego cła obowiązujące w odniesieniu do importowanego wina mają trzy poziomy, wynoszące 70 %, 50 % i 20 % (w zależności od wartości przywozu), a w odniesieniu do importowanych napojów spirytusowych — cztery poziomy, wynoszące 150 %, 100 %, 50 % i 25 % (również w zależności od wartości przywozu).

b) Państwowe podatki akcyzowe i inne podatki

Jak wyjaśniono powyżej, pobieranie podatku akcyzowego od importowanego butelkowanego wina i wyrobów spirytusowych nie podlega jurysdykcji indyjskich stanów. Jednakże skarżący utrzymują, że kilka z nich mimo wszystko stosuje podatki akcyzowe lub podobne podatki — pod różnymi nazwami i o zróżnicowanej wysokości — w odniesieniu do sprzedaży importowanego wina i wyrobów spirytusowych. Skarżący twierdzą, że niektóre z wymienionych podatków (akcyzowych i innych) stosuje się wyłącznie w odniesieniu do importowanych produktów lub stawki stosowane w przypadku produktów importowanych są wyższe, niż w przypadku produktów krajowych.

c) Państwowe ograniczenia przywozu

Skarżący utrzymują, że siedem indyjskich stanów prowadzi politykę, która *de facto* oznacza zakaz przywozu win i napojów spirytusowych.

4. Zarzut przeszkody w handlu

Skarżący uważają, że środki i praktyki opisane w sekcji 3 stanowią przeszkody w handlu w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia.

a) Dodatkowe cło

Skarżący twierdzą, że, po pierwsze, federalne cło dodatkowe należy uznać za należność przywózową (lub inne cło i należność), która narusza obowiązki Indii wynikające z art. II GATT 1944 rozumianego łącznie z jego systemem taryf celnych. W tym kontekście skarga wyjaśnia, że indyjskie stawki związane WTO zobowiązują Indie do nakładania na wina i napoje spirytusowe maksymalnej stawki cła i opłat w wysokości 150 %. Na wszystkie importowane wina i napoje spirytusowe nakłada się podstawowe cło w wysokości 150 % (w przypadku napojów spirytusowych) i 100 % (w przypadku win). Federalne cło dodatkowe stosuje się jako dodatek do tych stawek cła. Jeżeli zatem dodatkowe cło ma być postrzegane jako należność przywózowa (lub inne cło lub opłata), całkowita stawka cła dla wszystkich napojów spirytusowych i wszystkich win (z wyjątkiem tych najdroższych⁽¹⁾) przekracza skonsolidowaną stawkę celną, która wynosi 150 %. Ponadto skarżący twierdzą, że federalne cło dodatkowe nie może być traktowane jako „ekwiwalent podatku wewnętrznego” w rozumieniu art. II.2 lit a), a co za tym idzie, nie jest przez ten przepis uzasadnione.

Po drugie, skarżący utrzymują, że wprowadzone poprzez federalne cło dodatkowe traktowanie importowanych win i napojów spirytusowych jest w oczywisty sposób mniej korzystne, niż traktowanie „podobnych” (lub „bezpośrednio konkurencyjnych albo stosowanych wymiennie”) produktów pochodzenia krajowego, co jest sprzeczne z art. III.2 GATT 1994. W odniesieniu do powyższego skarżący twierdzą, że chociaż importowane napoje spirytusowe w zasadzie nie podlegają opodatkowaniu państwowym podatkiem akcyzowym, to stawka federalnego cła dodatkowego znacznie przekracza poziom podatku akcyzowego nakładanego w przypadku sprzedaży krajowych napojów spirytusowych w większości indyjskich stanów.

Zdaniem skarżących, importowane wina i napoje spirytusowe podlegają nadmiernemu opodatkowaniu, jeżeli porówna się stawkę federalnego cła dodatkowego powiększonego o pośrednie podatki nakładane na poziomie krajowym na importowane wina i napoje spirytusowe oraz, z drugiej strony, sumę podatku akcyzowego i innych

podatków pośrednich, które są nakładane na poziomie krajowym na krajowe wina i napoje spirytusowe.

b) Państwowe podatki akcyzowe i inne podatki

Skarżący utrzymują, że chociaż pobieranie podatku akcyzowego od importowanych butelkowanych win i napojów spirytusowych nie podlega jurysdykcji indyjskich stanów, to jednak niektóre stany stosują ten podatek lub inne podatki — pod różnymi nazwami i o zróżnicowanej wysokości — w odniesieniu do sprzedaży importowanych win i napojów spirytusowych. Stwierdzono, że co najmniej trzynaście indyjskich stanów stosuje podatek akcyzowy lub, jako że nie są upoważnione do pobierania podatku akcyzowego, inne podatki, które mogą być uznane za alternatywny środek poboru dochodów z importowanych produktów. Zdaniem skarżących, niektóre z tych podatków (akcyzowych i innych) są nakładane tylko na produkty importowane lub stawki podatków od produktów importowanych są wyższe, niż od produktów krajowych, co jest sprzeczne z art. III.2 GATT 1994.

c) Państwowe ograniczenia przywozu

Skarżący utrzymują, że siedem indyjskich stanów prowadzi politykę, która *de facto* oznacza zakaz przywozu win i napojów spirytusowych, co jest sprzeczne z art. XI.4 lub XI.1 GATT 1994.

W świetle dostępnych informacji o zaistniałych faktach oraz dostarczonych dowodów Komisja stwierdza, że skarga zawiera wystarczającą ilość dowodów *prima facie* na istnienie przeszkód w handlu w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia.

5. Zarzut niekorzystnych skutków dla handlu

Organizacja International Wine & Spirits Record (IWSR) oszacowała konsumpcję markowych napojów spirytusowych w stylu zachodnim w Indiach w 2004 r. na 87 mln 9-litrowych skrzynek, co dowodzi, że Indie są jednym z największych rynków napojów spirytusowych na świecie. Szacunki te uwzględniają ok. 550 000 skrzynek importowanych napojów spirytusowych. Pozostałą część (99,4 %) stanowią produkty krajowe, tzw. zagraniczny alkohol wyprodukowany w Indiach (Indian Made Foreign Liquor, IMFL). W 2004 r. UE wywozła do Indii napoje spirytusowe o wartości ok. 23 211 000 EUR.

Od około dziesięciu lat notuje się stały, choć powolny wzrost indyjskiego rynku wina. W 2004 r. został on oszacowany na 667 000 dziewięciolitrowych skrzynek, z czego 14 % zostało przywiezionych. W 2004 r. wartość wywozu wina z UE do Indii wyniosła ok. 4 167 000 EUR.

⁽¹⁾ Tzn. wina przywożone po cenie CIF przekraczającej 100 USD za skrzynkę (12 butelek), do których stosuje się najniższą stawkę dodatkowego cła (20 % *ad valorem*).

Skarżący twierdzą, że praktyki będące przedmiotem skargi utrudniają rzeczywisty dostęp do indyjskiego rynku, zmniejszają konkurencyjność importowanych win i napojów spirytusowych w porównaniu z produktami krajowymi i uniemożliwiają naturalny wzrost konsumpcji importowanych win i napojów spirytusowych w Indiach.

W związku z tym skarżący zwracają uwagę na fakt, że po zniesieniu federalnych ograniczeń ilościowych przywozu w 2001 r. i zastąpieniu ich środkami, o których mowa w skardze, wielkość przywozu napojów spirytusowych spadła o ok. 60-70 % w okresie od kwietnia do sierpnia 2001 r. w porównaniu do tego samego okresu w poprzednim roku, ponieważ towary przeznaczone dla przemysłu turystycznego zostały wyeliminowane z rynku na skutek nałożonych na nie obciążeń podatkowych. Skarżący podkreślają również, że po przyznaniu pewnych ulg podatkowych dla towarów sprzedawanych w niektórych rodzajach hoteli i restauracji wielkość przywozu win i napojów spirytusowych znacznie się zwiększyła. Sugeruje to, że środki podatkowe będące przedmiotem niniejszej skargi uniemożliwiają osiągnięcie większej penetracji krajowego rynku indyjskiego przez wina i napoje spirytusowe z UE.

Skarżący powołują się również na dane dotyczące typowej penetracji rynku, jaką osiągają importowane napoje spirytusowe w innych krajach rozwijających się, zasadniczo podobnych do Indii, z których wynika, że bariery handlowe dla przemysłu napojów spirytusowych w Indiach są szczególnie dotkliwe.

Komisja uznaje, że skarga zawiera wystarczające dowody *prima facie* na istnienie negatywnych skutków w handlu w rozumieniu art. 2 ust. 4 rozporządzenia.

6. Interes wspólnoty

Reprezentowani przez CEPS producenci napojów spirytusowych w UE eksportują każdego roku towary o wartości przekraczającej 5 mld EUR do ponad 150 krajów. Sektor napojów spirytusowych zatrudnia bezpośrednio ok. 50 000 osób, a pośrednio dalszych 250 000. Wywóz wina z UE do krajów trzecich ocenia się na 4,5 mld EUR, co odpowiada objętości 12,5 mld hektolitrów (hl).

Komisja uważa, że zapewnienie wyrównanych szans na rynkach krajów trzecich dla producentów eksportujących jest niezbędne, szczególnie w odniesieniu do podatków wewnętrz-

nych. Ochrony taryfowej nie powinno się zastępować innymi protekcyjnymi barierami będącymi w sprzeczności z międzynarodowymi zobowiązaniami. Ma to szczególne znaczenie w przypadku napojów alkoholowych, ponieważ są one zazwyczaj obciążone wysokimi podatkami, będącymi kombinacją podatku akcyzowego i podatku od wartości dodanej.

Wobec powyższego uznaje się, że wszczęcie procedury badania leży w interesie Wspólnoty.

7. Procedura

W wyniku stwierdzenia, po przeprowadzeniu stosownych konsultacji z Komitetem Doradczym ustanowionym na mocy rozporządzenia, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie procedury badania celem rozpatrzenia zagadnień prawnych i związanych z zaistniałymi faktami, oraz że leży to w interesie Wspólnoty, Komisja wszczęła badanie zgodnie z art. 8 rozporządzenia.

Zainteresowane strony mogą się zgłosić i przekazać w formie pisemnej swoje opinie na temat poszczególnych zagadnień podjętych w skardze, dostarczając odpowiednich dowodów potwierdzających.

Ponadto Komisja wysłucha strony, które złożą odpowiedni wniosek pisemny po zgłoszeniu się, pod warunkiem, że wynik procedury bezpośrednio ich dotyczy.

Niniejsze zawiadomienie publikuje się zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia.

8. Termin

Wszystkie informacje związane ze sprawą oraz wszystkie wnioski o przesłuchanie powinny dotrzeć do Komisji nie później niż 30 dni od dnia opublikowania niniejszego zawiadomienia i powinny zostać przesłane w formie pisemnej na adres:

Komisja Europejska
Dyrekcja Generalna ds. Handlu
Pan Jean-François Brakeland, DG Trade F.2
CHAR 9/74
B-1049 Bruksela
Faks (32-2) 299 32 64